

Bona tarda,

Quan em van proposar de fer aquest discurs vaig pensar que no sabia què dir; però un cop vaig parar-me a recordar el que havien estat aquests anys vaig adonar-me que en cinc minuts no podia arribar a descriure ni de bon tros el que havien significat aquests quatre anys a la Pompeu. Qui no recorda els nervis i l'emoció dels primers dies, quan observàvem atentament els companys de classe buscant aquells amb els quals ens podíem identificar més. Després van venir les experiències amb tots aquests nous amics que havíem fet –algunes millors que d'altres–; però que en conjunt crec que estareu d'acord amb mi han valgut la pena i han significat moltíssim. I què me'n dieu de les estones que hem passat al bar de la uni, parlant de les últimes novetats del curs, o acabant les pràctiques a corre-cuita. I a la biblioteca, que tot i l'estrés dels exàmens també hi hem passat moments molt divertits. Per no mencionar els inoblidables viatges a Tunísia i a Cuba, que ens van acabar d'unir i que sempre recordarem. I finalment ens vam acomiadar amb el sopar de gala al Soffa, que va concloure amb uns quants plors al final de la nit fruit de la tristesa d'acabar aquesta etapa de la nostra vida. Estic segura que els que ja hàgiu entrat al món laboral trobeu a faltar cada un d'aquests moments que hem viscut al llarg d'aquests anys aquí, a la facultat. Gràcies a tothom i que tingueu molta sort d'ara en endavant.